

STOPY

Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Autor obrázku: Vája Šváchová, 4 roky

- PŘEČTĚTE SI KNIHU: DĚTI A PĚT JAZYKŮ LÁSKY
- KDYŽ SE ŘEKNE: VYZNÁNÍ HŘÍCHŮ
- ŠTASTNÉ MANŽELSTVÍ PODLE ŠEDOVÝCH A TOMEČKOVÝCH
- ROZHOVOR O MNÍŠECKÉM SPOLČU S PETROU BORŮVKOVOU
- ROK 1934 V NAŠÍ FARNOSTI: SVÁTKY VELIKONOČNÍ A DUCHOVNÍ POUŤ DO ŘÍMA
- SVATÝ, KTERÝ MNE ZAUJAL: BLAHOŠLAVENÝ HROZNATA
- OBLÍBENÁ MODLITBA CHIRURGA PROFESORA KASALICKÉHO
- MIREK SALCMAN SE PTÁ: O CO JDE MEZI MNOU A BOHEM?

VELIKONOCE 2017

Z FARNÍ KNIHOVNY

Pokud byste měli čas jen na jedinou knížku, doporučíme vám právě tuto: **Gary Chapman a Ross Campbell: Děti a pět jazyků lásky.** Ač to zní jako klišé, některým z nás tato kniha změnila život a vztahy v rodině k lepšímu. Mluví o pěti základních způsobech, kterými si lidé projevují lásku, i o základní životní potřebě našich dětí – „bříšku plném lásky“, neboli „plné citové nádrži“. Mluví o naší rodičovské povinnosti dětem lásku poskytovat, a to v jejich jazycích, nikoli v těch našich. Jde o pokračování velmi úspěšné série, snad dokonce lepší než originál – původní autor si přizval dalšího kolegu, který jeho pohled obohatil o souvislosti s agresivitou, disciplínou a školním prospěchem dětí.

OTÁZKY Z LITURGIE

Co znamená Vyznání hříchů na začátku mše svaté?

Úvodním zpěvem a pozdravem se vytvořilo společenství, jak jsme si minule připomněli, kdy předstupují všichni před Pána s vědomím, že jsou bratři a sestry, že nesou společně odpovědnost, a Bůh k nim bude mluvit jako společný Otec všech.

K svatému dění, jakým je mše svatá, musíme přistupovat pokorně a očištěni. Proto je na začátek mše svaté zařazeno vyznání hříchů. Nejprve je třeba se soustředit. Kněz pronáší výzvu k zpytování svědomí. Po výzvě setrváme všichni v tichém zpytování svědomí. Nepromarněme tento okamžik. Je třeba abychom sice krátce, ale hluboce promysleli své skutky od poslední svaté oběti a projevíli

kajícnost.

Vyznáváme viny. Vyznávám se... Text tohoto vyznání je velmi poučný.

Nevyznáváme se jen z toho, co špatného jsme myslili a mluvili, nýbrž také z toho, co jsme neudělali a měli vykonat. V tom je projev toho, jak nás naše bohoslužba vede k aktivní činnosti. Jak nás nabádá, abychom dobře jednali, a jak nám vytýká, když dobře nejednáme, ač můžeme dobro vykonat.

Pronesli jsme vyznání - a všimněme si, že je s námi konal i kněz. Není nad lid vyvýšen, vždyť i on je člověk, je mezi věřícími a spolu s nimi hledá očistu od vin. Rozhřešení, které po společném vyznání hříchů pronáší, není svátostné, je to svátostina (svátostné odpuštění je ve svátosti smíření). Přijímáme-li

je s opravdovou lítostí, dostává se nám odpuštění lehkých hříchů. Na to nezapomínejme - pomůžte nám to, abychom tuto část mše svaté konali s patřičným soustředěním. Přicházejme na mši svatou tak, aby nikdy upřímné vyznání hříchů nechybělo. Každá část mše svaté má svůj význam a nelze si lehkovázňně omluvit neúčast.

P. Jan Dlouhý

RECEPT NA ŠTASTNÉ MANŽELSTVÍ

Moderní svět je nejistý a rychlý, proměňuje nás, i místa, kde žijeme. Jedno ale zůstává: stabilní rodina jako základ společnosti a církve. V našem zpravodají Stopy proto pravidelně přinášíme příspěvky těch manželů, kteří jsou ochotní a vstřícní ke sdílení cenných zkušeností, pro inspiraci

nás všech. Děkujeme!

Umění manželství spočívá ve způsobu, jak se snášet s druhým.

Ludmila a Jiří Šedovi, Trnová manželé 35 let, dva synové

Myslíme, že návod na šťastné manželství neexistuje. Každý si musí svou cestu projít sám. Člověk je svým způsobem originál a záleží na mnoha okolnostech, jak manželství prožívá a k němu přistupuje.

A teď několik postřehů z našeho manželství: Brali jsme se již starší a s jasnou představou založení rodiny. Měli jsme snahu žít podle křesťanských zásad. A to, že jsme uzavírali manželství v kostele před Bohem, byl pro nás závazek snášet dobré i zlé. Také, zajisté, u nás hrál roli dobrý příklad našich rodičů a předků. Nejlépe vystihuje náš

pohled na manželství, co už napsal někdo jiný: Celé umění manželství spočívá ve způsobu, jak se snášet s druhým. Znamená to trpělivost, sebeovládání, shovívavost. Znamená to odvahy, humor, střízlivý rozum.

A na závěr: Ideální manželství má dva předpoklady, muž musí být hluchý a žena slepá. (Sókratés)

Lucie a Jan Tomečkovi, Mníšek pod Brdy Manželé 7,5 roku Děti Vojtěch (6 let), Jindřich (4,5 roku), Anna (1 rok)

Bůh nás učí, jaké má být pořadí priorit v našem životě. Na prvním místě vztah s Bohem, na druhém místě manželský vztah a pak až děti.

„Nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev?“

1 Tm 3,5

„Kdo se nestará o své

blízke a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící.“

1 Tm 5,8

Bůh nás stvořil, abychom se vzájemně doplňovali. Bůh sám má v sobě obě složky, jak ženské, tak mužské. My jsme dostali příležitost poznávat toho druhého, a tím i více poznávat Boha. Je třeba mít stále na paměti, že rozdíly mezi námi jsou důležité, byť je pro nás často těžké pochopit jeden druhého. Každý musíme věnovat úsilí učit se hovořit jazykem toho druhého. Dělat věci, které nám nejsou přirozené, někdy i věci, kterým vůbec nerozumíme. Když to partner ocení, tak máme motivaci v tom pokračovat. To nás sbližuje a vede k porozumění a ke šťastnějšímu spolubytí. My se to v našem manželství učíme každý den. Někdy to jde lépe, jindy hůře a víme, že učit se budeme celý život, protože některé

rozdílnosti se zdají obrovské a nepochopitelné. O manželství je potřeba pečovat: vyhradit si čas na manželství, do kterého nemůže nic přijít. My máme určený jeden večer v týdnu, kdy nás nesmí nikdo rušit, snažíme se mít i víkendy bez dětí (nebo jen s těmi nejmenšími), změnit prostředí, být spolu, sdílet se a dělat, co nás baví, sbližuje.

Ať chceme nebo ne, tak se navzájem zranujeme a je důležité mluvit o svých zraněních před sebou otevřeně. Je důležité si umět odpouštět. „Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.“ Ef 4,32

Nechme se tedy vést Duchem svatým, ať je v našich manželstvích a rodinách radost a potěšujeme tak našeho Tátka v nebesích. Amen.

Zdena Lacková

ROZHOVOR

Petra Borůvková

Chystáme se na Celostátní setkání mládeže. Jestli něco v mníšecké farnosti léta chybělo, bylo to mládežnické „spolčo“. O tom, jak se teď pomaličku rodí, jsme si povídali s jeho vedoucí Petrou Borůvkovou.

Máte už zkušenosti s dřívějším vedením spolča?

Pár let během studia vysoké školy jsem vedla spolčo v Praze. Bylo záměrně pouze holčičí. Já jsem raději, když je spolčo smíšené, ale zase když je rozdělené, je snazší se

bavit o některých tématech. Ale dělali jsme samozřejmě i společné akce s kluky.

V Mníšku chodí do spolča zatím jen pár teenagerů, v drtivé většině jsou to holky. To je obecně problém křesťanských společenství. Když se podíváte do kostela, také tam převažují ženy.

Není Vám líto, že je o setkávání mníšeckého spolča tak malý zájem?

Samozřejmě, že mi to je líto a někdy si říkám, jestli to má vůbec nějaký smysl. Ale poradila mi jedna kamarádka, která se snaží o totéž, ale v jiném městě, a také to tam jde pěkně ztuha. Řekla mi: buďte s tím Pán Bůh záměr má, a pak se to po nějaké době rozjede. Nebo to není Boží vůle, a pak

•Petra Borůvková pochází ze severovýchodních Čech

•Je architektka

•Rok a půl bydlí s manželem v Mníšku pod Brdy

•Od loňského jara vede v naší farnosti spolčo mládeže

to prostě skončí.
Děti mají dneska spoustu
zájmových činností,
prostě spolčo ne-
stíhají...

Sama jsem na tom
ve škole byla
stejně, hodně jsem
hrála na housle,
takže jsem skoro
denně byla v zá-
kladní umělecké
škole. Ono je to
o tom nebrat spolčo jako
další kroužek, ale mělo
by to být prosté scházení
se s kamarády, na které
se těšíte.

Co má spolčo našim „větším“ dětem dávat?

Je to povzbuzování se
v životě ve víře, po-
bývání se stejně smýšle-
jícími kamarády. S nimi
můžeme probírat i té-
mata, o nichž se běžně
se spolužáky ve škole
bavit nemůžeme. Pová-
dáme si o tom, proč vě-
říme, jak se to projevuje
v životě, ve vztazích, ja-
ké hodnoty jsou pro nás
v životě důležité a proč

se leckdy liší od hodnot
nevěřících lidí.

O jakých hodnotách mluvíte?

Třeba o tom, že se
snažíme žít prav-
divě, nepodvádět.
A že se dokážeme
přiznat ke své víře.
Většinou je to tak,
že když je ve svém
postoji někdo

pevný a dokáže ho na-
plno říct a nestydět se za
něj, tak ho ti ostatní be-
rou. Zatímco, když neví,
jestli svou víru netajit,
jestli to není třeba
hloupé, tak tu nejistotu
ostatní vycítí a může se
stát, že to nechápu
a člověka zesměšňují.
Rozhodnutí „věřím“ musí
každý udělat sám za se-
be, to za nás neudělají
rodiče, i když jsou sami
věřící.

Letos v srpnu proběh- ne celostátní setkání mládeže v Olomouci. Bude spolčo při tom?

Chystáme se tam a bu-
deme rádi, když se

k nám ještě další mladí přidají. Program bude hodně zaměřený na povzbuzení ve víře, heslem setkání je „Nebojte se!“ Sledujeme na spolču videa – krátké pětiminutové katecheze, které provází vždy mediálně známá osobnost a kněz z centra mládeže. A vyplňujeme pracovní listy, které dávají úkoly k zamyslení. Naposled to bylo o tématu důvěry.

Zdena Lacková

Z FARNÍ KRONIKY

Rok 1934

- Svátky velikonoční

Na Květnou neděli konán průvod s ratolestmi kolem hřbitova po náměstí, jichž se zúčastnila nepřehledná řada školních dětí – nescházeli ani čechoslováci a bezvyznání. Účast věřících o Květné neděli a Svátém týdnu byla obrovská. Pašije a zpěvy kostelní nacvičil ředitel kúru p. Friedler, zpívali zvláště páni učitelé

obecné školy v Mníšku p. Martínek a Czisiewski, jejich manželky, pan Hušák obchodník, p. Schier zámečník z Mníšku. Na Velký pátek v 5 hodin ráno šel průvod na Skalku, kde konána křížová cesta. Účastníků bylo přes 300, mezi nimi mnoho mužů, mladíků i dítek školních. Zvláště ale byla obrovská účast při slavnosti Vzkříšení, která konána za pěkného počasí o 7 h. večer. Po dlouhé době účinkovala opět hudba jedenáctičlenná p. Koháka, který ač čechoslovák s ochotou zdarma hrál se dvěma jinými. Druhým dáno 80 Kč. Poprvé byl nesen nový nádherný bohatě zlatem vyšíváný baldachýn. Pan Hušák vypaloval při průvodu rachejtle a bengálské ohně. Slavnosti zúčastnil se vysokorodý pan patron p. baron Bernhard a nejmladší jejich bratr baron Karel s chotí a dětičkami

dlíci zde návštěvou,
úředníci panství
a sestřičky z Pleše. Na
Boží Hod byl kostel plný.
**Duchovní pouť dítek
do Říma**

Na ukončení milostivého
roku zúčastnily se dítky
školní duchovní pouti do
Říma za těchto podmí-
nek. Na Zel. Čtvrtek, Vel.
Pátek, Bílou Sobotu
a Hod Boží modlily se
denně na úmysl Sv. otce
5 otčenáš, 5 zdrávas,
a jeden otčenáš a jeden
zdrávas a povzdech:

„Spasiteli světa, zachraň
Rusko“. A na Hod Boží
šly k sv. přijímání. Dítky
napsaly S. otci následu-
jící dopis: Sv. otče, mám
Vás rád a chci Vás po-
slouchat a prosím Vás
o požehnání pro sebe
i pro celou naši rodinu
a pro celou naši vlast.
Slibuji Vám, že na konci
tohoto nejsvětějšího roku
o velikonocích ve 3 h.
vyplním podmínky této
duchovní pouti do Říma,
jaké byly vyhlášeny
“Dětským apoštolátem

Krista Krále“.

Moje stáří:

Adresa:

Datum

Tyto prosbičky byly za-
slány Dětskému apoš-
tolátu Krista Krále
v Boskovicích. Pouti této
zúčastnily se 67 dítek,
a to 28 hochů a 39 děv-
čat; z měšťanské školy
16 hochů 14 děvčat,
z obecné školy 2 hoši
8 děvčat, z Kytína 4 hoši
1 děvče, z Nové Vsi
4 hoši 13 děvčat, z Či-
sovic 2 hoši 3 děvčata.

SVATÝ, KTERÝ MĚ ZAUJAL

Blahoslavený

Hroznata

**Protože jsem premon-
strátský terciář tepel-
ské kanonie, rozhodl
jsem se napsat o jejím
zakladateli - bl. Hroz-
natovi.**

Narodil se kolem
roku 1160 v Hrozětíně
nedaleko Ostrova nad
Ohří otci Sazimovi
z Krašova a matce
Dobroslavě z Černínů.

Podle legendy se narodil na neznámém místě a zdálo se, že je mrtvý. Matka jej obětovala Pánu Ježíši a Panně Marii, čímž se probral k životu. Panna Maria blahosla-veného Hroznatu chránila ještě několikrát při ohrožení života. Nejvýznamnější je jeho pád do řeky Wisly v době, kdy jej vy-chovávala jeho sestra Vojslava v Krakově. V řece bl. Hroznata viděl ruce překrásné paní. Hledali jej rybáři, leč marně, avšak zdatný plavec Hroznatu vytáhl a Hroznata otevřel oči. Učinil slib prokázat Panně Ma-rii zvláštní službu ja-ko poděkování za ochranu.

Jako dospělý se Hroznata oženil a narodil se mu syn, který však brzy ze-mřel a po něm i manželka. Po smrti manželky a syna se Hroznata dal do služeb Bohu. Vydal se na kří-

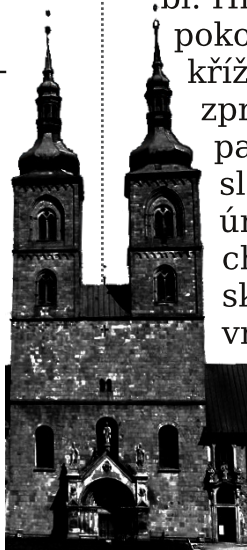
žovou výpravu, ale v zi-mě zjistil, že vojsko je nepřipravené,

a tažení vzdal.

V Římě Hroznatu vy-slechl papež Celestin III., a tak Hroznata změnil svůj slib na jiný dobrý skutek - zřízení kláštera. Roku 1193 založil klášter v Teplé a předal jej řádu premonstrátů. Podle legendy sám s dělníky pracoval na stavbě.

V prosinci 1195 se ,bl. Hroznata opět pokoušel táhnout na křížovou výpravu. Po zprávě o smrti bisku-pa Jindřicha Břeti-slava (uvádí se také úmrtí císaře Jindři-cha vedoucího voj-sko) se Hroznata vrátil zpět do Čech přes Řím, kde slíbil postavit další klášter, tentokrát ženský, v Chotěšově.

Po návratu do Čech se také Hrozna-

ta rozhodl vstoupit do kláštera. Ještě v roce 1202 navštívil papeže Inocence III., který jej ujistil o právoplatné záměně slibů a přijal řeholní oděv. Jako řeholníka jej opat Jan pověřil správou klášterních majetků. Roku 1217 se Hroznata vydal ke klášternímu statku v Hroznětíně. Před cestou přijal svátosti a požehnání od opata a prosil spolubratry o modlitbu.

Dle životopisů byl sledován někým, koho si zneprátelil bráněním klášterního majetku. Byl zajat, odvečen do vězení a tam týrán hladem a žízní. Není známo, kde byl přesně vězněn, nejčastěji se uvádí hrad Kynšperk ve Starém Hrozňatově. Spolubratři se o Hrozňatově věznění dozvěděli od uprchlého vězně a výkupné bylo dodáno pozdě. Jiné prameny uvádí, že Hroznata výkupné nežádal a raději

podstoupil mučednickou smrt ve vězení.

Hrozňatovo tělo bylo uloženo v klášterním kostele v Teplé. Hroznata byl blahorečen dne 16. září 1897 papežem Lvem XIII. a uznán jako mučedník. Sv. Jan Pavel II. blahoslaveného Hrozňatu v roce 1993 ustanovil jako patrona nově vzniklé plzeňské diecéze. Dnešní emeritní plzeňský biskup František Radkovský dne 11. září 2004 zahájil jeho proces svatořečení. Blahoslavený Hroznata slaví svátek 14. července.

Vavřinec Šipr

Zdroje:

<http://catholica.cz/?id=3060>,
<http://www.klastertepla.cz/jak-se-k-nam-dostanete/item/61.html>

MOJE OBLÍBENÁ MODLITBA

**Prof. MUDr. Mojmír
Kasalický, Csc.**

Stalo se mi, že si takhle sedím u televize a tam se objevil pan doktor a odpovídal redaktovi na otázky, týkající se nějaké chirurgické operace.

Vyskočila jsem - vždyť je to můj soused z kostelní lavice! Sedáváme vedle sebe v našem mníšeckém kostele, no prosím. A tak jsem si řekla, že pana doktora oslovím pro naše Stopy, abyste se i vy s ním seznámili. Jedná se o Prof. MUDr. Mojmíra Kasalického, Csc., chirurga. Sešli jsme se u zázvorového čaje a příjemně jsme si popovídali.

Pan profesor říká, že je v Mníšku „náplava“, ale jezdí sem už přes 20 let. Na chatu po tetě, po které také s manželkou kus par-

cely podědili a chatu zrekonstruovali k trvalému bydlení. A proto ho pravidelně potkáváme v našem kostele. Co ho přivedlo k víře? Kupodivu jeho zaměstnání, protože se mnohokrát stalo, že i beznadějně nemocný pacient se uzdravil a nebylo pro to exaktní vysvětlení. Jen jediné - Bůh. Lékař léčí, Bůh uzdravuje. A tak byl profesor Kasalický v roce 1998, ve svých 39 letech, pokřtěn v malém kostelíku sv. Bartoloměje v Kyjích, který je jeden z nejstarších v Čechách, postavený v roce 1226. A oblíbená modlitba? Jako u mnohých z nás je to Otčenáš. Modlí se každou neděli za každého pacienta, o kterého právě pečuje, samozřejmě také za své blízké. Zajímalo mne, zda mu víra pomáhá v jeho povolání? „Stává se občas, že se dostaneme během operace do úzkých, to

v duchu prosím Boha o pomoc a spolehlivě to funguje," říká profesor Kasalický. Kromě toho miluje Svatováclavský chorál, jehož text i melodie jsou nepřekonatelné. Ostatně na Václava se narodil a je to také jeho biřmovací jméno. Kromě sv. Václava uctívá také sv. Anežku, což je pochopitelné k jeho povolání.

Alexandra Merunková

Svatováclavský chorál

Kořeny této modlitby sahají až do 12. století, jejím původním jazykem je staročeština. V průběhu staletí se k prvotní verzi přidávaly další sloky a tak vznikl text, jak ho známe a zpíváme dnes.

Svatý Václave, vévodo
české země,
kníže náš, pros za nás
Boha, svatého
Ducha!

Kriste eleison.

Ty jsi dědic české země,
rozpomeň se na své
plémě,
nedej zahynouti nám ni
budoucím, svatý
Václave!

Kriste eleison.

Pomoci my tvé žádáme,
smiluj se nad námi,
utěš smutné, zažeň vše
zlé, svatý Václave!
Kriste eleison.

Nebeské jest dvorstvo
krásné, blaze tomu,
kdo tam dojde,
v život věčný, oheň jasný
svatého Ducha.

Kriste eleison.

Maria, Matko žádoucí, tys
Královna všemohoucí,
prosiž za nás, za křesťany,
svého Syna,
Hospodina!

Kriste eleison.

Andělé svatí nebeští, račte
nás k sobě přivésti,
tam, kde chvála
nepřestává věčného
Boha.

Kriste eleison.

Všichni svatí, za nás
proste, zahynouti
nám nedejte,
svatý Víte, svatý
Norberte, svatý
Zikmunde, svatý
Prokope, svatý
Vojtěše,

svatý Jene Nepomucký,
svatá Ludmilo, svatá
Anežko, svatá
Zdislavo,
svatý Václave!
Kriste eleison.

Bohu Otci chválu vzdejme,
svatým křížem se
žehnejme:

Ve jménu Otce i Syna jeho
i Ducha svatého.
Kriste eleison.

MŮJ OBLÍBENÝ RECEPT

Celerová polévka

Vzhledem ke svému
povolání chirurga, kdy
operatér buďto stojí
nebo sedí, musí
profesor Kasalický
dbát o svoji kondici.
Jezdí na kole, lyžuje,
využívá okolní lesy
k procházkám. A tak
je jasné, že jsem se
nedočkala žádných
kulinářských receptů.
Také má profesor Ka-
salický kromě
manželky tři dcery, je
tedy pochopitelné, že
se do kuchyně nemusí
nijak drát.

Doma dodržují půsty, jak
kolem Vánoc, tak i před
Velikonocemi. Na jejich
stole ale nechybí,
mazanec či nádivka
z kopřiv. Malují vajíčka
a pan profesor vlastno-
ručně plete pomlázky.
Ale přece jen jsem
jednoduchý recept
dostala. Celerovou nebo
chcete-li zeleninovou
polévku. Je jednoduchá,
zdravá a hlavně dietní.

Postup

Jeden celer, 2 mrkve, petržel, cibuli a dva brambory nakrájíme na kostičky a orestujeme spolu s cibulkou na másle. Zalijeme, přidáme podle chuti koření - pepř, kmín, sůl, libeček a povaříme asi hodinu. Po změknutí vše rozmixujeme, vznikne lahodná krémová polévka. Na závěr se může přidat smetana, ale to jen pro ty hubené.

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

O co jde mezi mnou a Bohem?

To je otázka, která je pozadím víry a náboženství a dle mého mínění je i podstatou našeho osobního života, jelikož se dotýká i otázky - kdo jsem skutečně Já?

Myslím, že by mohlo být zajímavé na půdě naší farnosti zkusit anketu, která by se touto otázkou zabývala. (Už slyším hlas jako, co si to zase někdo vymyslel, na to nemám čas, já tomu nerozumím, to je hovadina, jako by člověk neměl dost jiných starostí...). Myslím, že odpovědi těch, kteří by se do toho nakonec přeci jen pustili by byly v něčem rozdílné a v něčem by se podobaly tak, jak to bývá. Mě osobně by ty spojitosti i ty rozdíly zajímaly.

Já tedy nyní budu první, kdo se pokusí na tuto otázku odpovědět sám za sebe. Nevyžaduji ani souhlas, ani obdiv, jen respekt a na oplátku bych rád slíbil respekt k odpovědi druhých.

Pro mě, alespoň v poslední době je tím podstatným, o co jde mezi mnou a Bohem, setkání. Myslím setkání mě samého s Bohem. Chci se s Ním setkat ve

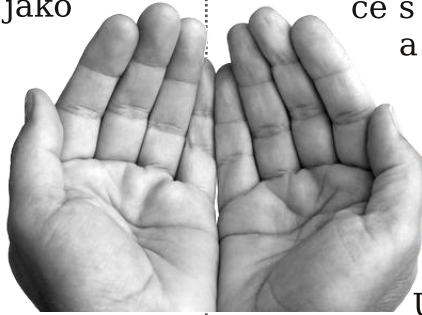
své podstatě svého skutečného „Já“. Ne jen jako katolík, manžel, otec a syn, terapeut, amatérský umělec či zedník, či občan ČR. To vše sice určuje a formuje můj život, ale také více či méně deformuje mé povědomí o tom, kdo skutečně jsem, o tom, kdo je mé „Já“. Věřím, že právě toto mé „Já“ je jediné schopno se setkat skutečně s Bohem, ono jediné bude žít navěky, až to, co určuje dnes můj život skončí a změní se v něco jiného. Tato podstata mé osobnosti je jediná podobná Bohu, který mě stvořil. To jsem já a ne vlivy rodičů, církve a společnosti. Proto myslím, že naše osobnosti jsou mnohdy rozdvojené, protože považujeme za naši skutečnou podstatu víc to, jak jsme schopni dostat morálním nárokům rodičů, církve, státu, učitelů atd.. a při tom kdesi v hloubi duše cítíme, že

jsme přeci jen někdo jiní. A tak naše setkávání s Bohem se více podobá našemu setkání s rodiči, podobá se zkoušení u tabule, je soudem, kde se zodpovídáme z naší nehodnosti a nedostatečnosti naplnit morální předpisy všech možných institucí života a světa. Ale kde je Bůh a kde jsem „Já“. Neříkám, že vše je špatné, někdy se obojí potká, vždyť i do rodičů, do farářů, do učitelek, do kamarádů... všem Bůh vtisknul svůj nádherný obraz. Ale i oni jsou poznamenáni, jako každý, negativním působením okolí, slabostmi a zraněními a jinými vlivy, které utvářejí obraz jejich podvědomí, stejně, jak se tomu děje i u nás samotných. Možná by se dalo říci, že Bůh člověka stvořil a ďábel poznamenal (dalo by se to říci i sprostě), ale trochu se bojím, že to je takové

snadné řešení, se kterým se nedá nic dělat, jen se modlit a doufat. Ale moc se v otázce ďábla nevyznám a tak tomu nemám co říct. A také mu nechci všechno vložit na hrb, aby nebyl domýšlivý. S mnohým se dá něco dělat a to, jak se setkáme s Bohem a jako kdo před ním stojíme, je hodně v našich rukou. Je třeba si uvědomovat své tělo, city, emoce, i myšlenky a zkoušet se natrvalo osvobodit od nároků na sebe, od předsudků, představ o sobě a o světě. Nejde tedy o to se pekelně soustředit, věnovat tomu hodiny na kolenou, hledat do nekonečna odpovědi na správný recept života v bibli. Jde o to, toto vše dělat dál, ale vnímat to, co to se mnou dělá, jestli se cítím svobodně v tom, co dělám

a co cítím na těle i na duši. A pak je důležité se ptát sebe samých, jestli to, jak se vnímám se přibližuje mému „Já“ nebo spíš vzdaluje. Stejný text v bibli zcela nepochybně budu chápat jinak, když mě naštvou děti nebo děti po hádce s rodiči

a jinak, když se budu cítit svobodný, spokojený se sebou a s tím, co dělám.

Úplně jinak ho budu chápat, když mi zemře můj blízký a já budu sám. Jinak budu chápat stejný text v bibli, když odejdu z práce budu bez práce a v dluzích. Jinak budou stejný text vnímat lidé těsně po rozvodu. Naše reakce na tyto a jiné události života i vysvětlení biblických textů, způsoby, jak se vztahuji k sobě i k druhým, jak přistupuji k práci, kterou

dělám a vše v mém životě je velmi ovlivněno tím, jak mě vychovávali rodiče, co mi řekla učitelka v 1. třídě, jakou roli jsem hrál ve své původní rodině, jak formoval můj život farář, když jsem si dělal v pubertě obraz o světě, do nějž jsem vstupoval atd. Ale to vše nejsem ještě „Já“. Patří to nesmazatelně do mého života, ale nesmím jen na tom samotném stavět to, kam se bude můj život ubírat dál.

Žijeme přirozeně myslím, jak jsem už řekl, v určité schizofrenii svého života. Kdy žijeme pod vlivem toho, co jsme zažili a zažíváme a co nás formuje, opíráme se o morální předpisy a předsudky a nebo o jistoty, které jsme si buď sami utvořili, či je převzali od druhých, držíme se jich ve slepé víře, že nám pomohou vše vyřešit a nebo alespoň přežít a pak si občas

říkáme (pokud ten hlas nepotlačíme), jestli jsme to opravdu my, jestli se s tím, jak žijeme chceme ztotožňovat dál a derou se na povrch jakési otázky po smyslu života a podobné. To vše však není, si myslím, hlas onoho „Já“, které je za tím vším, je dobré jako Bůh, který jej tak stvořil, je čisté (nepoškozené negativními vlivy), stále chce objevovat a utvářet se, je nadšené z neustálého setkání s Bohem.

A o to mi jde, o setkání s Bohem. O neustálé setkání s Tím, s nímž se ani nelze rozdělit. Bůh je součástí nás a my jsme součástí Boha, jen o tom mnohdy pramálo víme, pramálo to vnímáme a cítíme, jelikož jsme ztratili kontakt sami se sebou. Zkusme si někdy odpovědět na otázku „Kdo jsem?“ A až vyjmenuje všechny své funkce, role, schopnosti, vlastnosti,

zásluhy..., řekněme si jen, je to všechno? Je to skutečně ono „Já“, které jediné je schopno se opravdu setkat s Bohem? A budme pak chvíli z ticha, odežeňme všechny myšlenky na práci, na rodinu a děti, na kamarády i na nepřátele, odežeňme i myšlenky na Boha, o němž jsme si udělali už tolik představ, z nichž však pravděpodobně žádná není zcela reálná.

Já osobně jsem daleko od tohoto ideálu setkání se svým „Já“ s Bohem, vnímám to jako nekončící proces a divil bych se, kdyby tomu bylo u jiných jinak, ale to nevím. Jen si přeji, i druhým, aby se léčila ona schizofrenie vztahu, vnímání a přijímání sebe samých a abychom se přibližovali k našemu skutečnému „Já“, a to

nejen v myšlenkách, ale i díky vnímání našich pocitů, emocí, postojů, vztahů, reakcí v různých situacích života, přístupu k práci, k víře a tak osvobození od nároků na sebe, osvobození od předsudků, posuzování a odsuzování sebe i druhých si myslím, že dosáhneme lépe toho, aby toto naše „Já“ nám bylo více známé a my tak lépe slyšeli a vnímali sebe i Boha

a tak dokázali být stejně jako On k dispozici Bohu samému, sobě i druhým, způsobem, jaký je jedinečný pro každého zvlášť.

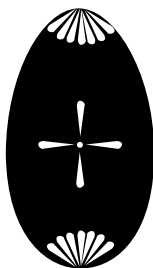
Na závěr mě napadá domácí úkol: Až budeme mít chvíli čas jen sami pro sebe, zkusme si dojít na místo, které máme rádi, zavřít oči a představit si, jak by vypadalo naše se-

tkání s Bohem, kdyby k nám přišel jako člověk a jak bychom s Ním strávili jednu jedinou hodinu, našeho života, kdyby byla ta možnost. Tím neříkám, že s ním neprožíváme čas i více hodin na modlitbách a že není ve svatostánku. Ale jednou myslím svatostánky nebudou, nebudou asi ani kostely a kláštery, ani kříže u cest, nebudou ani naše představy o Bohu, ale budeme jen my a On. A o tu představu mi jde. Jaké to bude? Co budeme dělat? Jak se budeme cítit?

Mirek Salcman

Stopy – Zpravodaj farnosti při kostele sv. Václava v Mníšku pod Brdy

Redakční rada: Daniela Feltová, Zdena Lacková, Alexandra Merunková, Karolína Peroutková a Vavřinec Šipr

